

[Christophersen.]

pensionsreform, der sikrer ensartede offentlige pensionsvilkår i fremtiden. Udgangspunktet her er jo ganske naturligt, at fra 1. april 1979 kan udbetalinger begynde fra den sociale pensionsfond. I hvilket omfang det skal ske, hvordan disse midler skal anvendes, hvilke ændringer der i forbindelse hermed skal laves i pensionslovgivningen, må vi jo overveje, men vores principielle udgangspunkt er, at der må gives ensartede vilkår fra det offentlige på det pensionsmæssige område i fremtiden. Jeg tror, det er en meget væsentlig ting for store dele af befolkningen, at vi får et mere retfærdigt pensionssystem.

Lad mig så til sidst vende tilbage til forsvarsforliget. Det er efter vores opfattelse det mest positive resultat af de seneste måneders politiske arbejde. Af sikkerhedspolitiske grunde, af hensyn til arbejdsroen inden for forsvaret og af hensyn til den tillid, som vore allierede gerne skulle nære til os, er det uhyre væsentligt, at man nu har fået aftalt en videreførelse af forliget fra 1973 med 4 år. Den videreførelse, der er aftalt, indebærer en fortsat forbedring af forsvaret, og det er accepteret af vore alliancepartnere.

Det er også vigtigt, at den aftale hviler på et bredt flertal, og det skal være vores håb, at denne politiske enighed kan danne mønster for det fortsatte samarbejde her i folketinget.

Til sidst vil jeg godt gentage over for regeringen, at nu venter vi altså på dens tanker og ideer om de kommende års politik; det glæder vi os til at se. Vi er klar over, at det bliver en socialdemokratisk politik – det ville jo være mærkeligt andet, det er en socialdemokratisk regering – og regeringen ved, at venstres politik er en liberal politik, men det er lige så klart, at fra hvert af disse udgangspunkter, og det gælder jo også de øvrige partier her i folketinget, har vi alle en forpligtelse til at bevæge os frem til de nødvendige kompromiser. Jeg har i mit indlæg i dag søgt at sige konkret, på hvilke områder vi forestiller os at de afgørende opgaver ligger for dette folketing.

Poul Schlüter (KF):

Så er valget overstået, og nu er det med at se at komme i gang med arbejdet. Ret meget andet fornuftigt tror jeg oprigtigt talt ikke der kan siges under debatten i dag, og foreløbig er mine forventninger på dette punkt da heller ikke gjort til skamme.

Fra det konservative folkepartis side har vi sagt både under valgkampen og bagefter, at landet har behov for en stærk og myndig flertalsregering. Det tror vi er det bedste, hvis der skal skabes stabilitet og fasthed.

Statsministeren har valgt en anden vej, og kun fremtiden kan vise, om han har valgt klogt. Hvis regeringen på noget tidspunkt lægger op til at ville søge at gennemføre socialistisk politik, kender den sine vilkår: den vil møde stærk modstand, ikke mindst hos de konservative her i salen. Hvis regeringen søger samarbejde, vil det konservative folkeparti medvirke til løsninger og til resultater, som vi sagde det i valgkampen. Vi vil se det som vor opgave at trække regeringen mest muligt i borgerlig retning. Det er vist ligetil og meget naturligt; det er den basis, vi vælger, for at ville søge et medarbejderskab.

Nu er vi så vidt, at de 4 klumper, som lå tilbage, da valget blev udskrevet, er bragt på plads. Man kan vel endda sige, at et femte afgørende skridt er nået – jeg tænker på rentenedsættelsen, som måske er lige så vigtig som f. eks. hele beskæftigelsesplanen. Vi har hele tiden haft den opfattelse i det konservative folkeparti, at den enkleste og mest værdifulde bistand, man kunne yde erhvervslivet i indsatsen for større produktion og højere eksport, var, at renten kom nedad. Det er et liberalt middel, og det er et godt middel. Nu er rentenedsættelsen der, og så skylder vi her i folketinget at forsøge at arbejde for at tilvejebringe forudsætningerne for den næste, fordi den danske rente stadig er for høj.

Nu er en række problemer sat på plads. Jeg lagde godt mærke til, at hr. Glistrup forleden i fjernsynet kaldte løsningerne landsskadelige og asociale. Tja, i denne bedømmelse tror jeg nu nok hr. Glistrup har væsentligt færre bag sig end dem, der stemte på fremskridtspartiet den 15. februar. Det er mit ganske bestemte indtryk, at der i befolkningen er lettelse og glæde over, at det nye folketing har været i stand til at tage fat på problemerne og få en række af dem løst i en sammenhæng, således at vi allerede i dag har klarhed over den politik, der føres de nærmeste uger.

Når man gør valgresultatet op, er vel det mest bemærkelsesværdige, at ønsket om en indkomstpøolitik fik så stærk tilslutning. Man kan diskutere, om indkomstpøolitik med regerings- og folketingstiltrædelse som permanent foranstaltning er noget ønskeligt; det tror vi egentlig